

## Người Con Gái Trong Thư Viện

Bốn ngày nữa là cuộc thi final exam bắt đầu. Projects chồng lên tới trán mà chúng tôi làm chưa ra đầu vào đầu cả. Đứa nào cũng hối hận (cứ mỗi mùa final là bọn cũ soạn lại, thằng nào cũng luôn cuu mang niềm hối hận!) Ôi, những ngày cuối tuần xúm nhau nhậu nhẹt, hát hò, đi tán gái, phí thời gian ngủ nướng, lè phè lười biếng, không lo bài vở.... Bây giờ nước đến chân mới nhảy, quần đít lên, một lũ mặt mày bơ phờ, mắt mở không ra vì thiếu ngủ. Đứa nào mở mồm ra là cũng bắt đầu bằng cái từ "shit", sẵn sàng chửi nhau ỏm tỏi vì một chuyện không đâu.

Trời u ám và bắt đầu đổ tuyết lai rai, thằng Dũng -- mắt đỏ kè vì thiếu ngủ -- chia tay tôi trong University Center (UC) sau khi "tổng" cho tôi một xấp giấy chẳng chịt con số:

--Tao làm xong phần load analysis rồi . Mày check lại dùm . Tao sẽ hẹn với thằng Fred và thằng Joe tối nay gặp mày ở library làm tiếp . Cái điệu ngày một nộp project, giờ này còn lơn nhơn. Shit, kiểu này ăn F cả đám, khỏi có ra trường luôn.

--Tao xuống ca 6 giờ, hẹn 6 giờ rưỡi đi. Chờ tụi mày trong thư viện, lầu 7, conference room C hay D, OK ?

Thằng Dũng vác chiếc ba lô nặng trĩu sách vở, nó cao to nên trông giống như một con gấu trong cái áo măng tô dày cuì, đôi boot đi tuyết lên tận đầu gối . Tôi vội vàng ngón ngấu đĩa thức ăn, mắt không rời cuốn sách vì ... trời ơi, lẽ ra tôi phải đọc các chương rắc rối này từ ... hai tuần lễ trước .

Trời hại kẻ gian thần, hôm nay tôi không được rồi rảnh như mọi khi để có thể trốn bà xếp hắc ám, len lén học bài trong khi làm việc. Sách ở đâu không biết mà về nhiều khủng khiếp, công việc của tôi là check-in sách mới, cấp mã số, cho vào computer rồi đẩy ra cho lính sắp vào kệ trong thư viện . Một xe "rare book" khổng lồ, nên bà xếp (rất nâng niu những cuốn sách này) ngồi kè kè một bên . Bà sợ thất thoát (?) vì có những cuốn sách trông cũ mèm, viết bằng thứ tiếng gì tôi cũng không biết, trị giá cả nghìn đô la !

Xong việc, tôi vác ba lô lên lầu bảy . Phòng C trống, phòng D cũng trống . Tôi ngạc nhiên vì vào mùa thi thư viện đông nghẹt sinh viên , các phòng học, phòng họp luôn có người . Tôi bước vào phòng D, khoá cửa (phòng chỉ có thể khoá từ bên trong), kéo ba chiếc ghế nhập lại, tính ngủ một giấc ngắn vì biết đêm nay cả bọn sẽ phải thức tới sáng làm cho xong project .

Không biết tôi ngủ được bao lâu, nhưng trong cơn mơ màng, tôi vẫn nghe có tiếng chân người đi qua lại ngoài hành lang. Tôi nghe tiếng đóng cửa, mở cửa của phòng họp bên cạnh, và nghe lao xao tiếng nói tiếng cười.

Tôi thoáng thấy một bàn tay thò ngang vai và xiết chặt lấy cổ mình . Cánh tay áo sweatshirt màu tím hoa cà . Bàn tay của một người con gái da trắng, lạnh ngắt . Tôi ú ớ vùng vẫy, cố nghiêng mình để lọt xuống ghế mà không được . Ngộp thở và chân tay cứng đơ . Có tiếng thở khò khè của người bị suyễn ngay trên đỉnh đầu của mình . Trong đầu óc nửa tỉnh nửa mê lúc đó, linh tính cho tôi biết mình gặp ... ma . Tôi nhớ lời má tôi dặn, và ngay lập tức khấn thầm trong bụng (nửa tiếng Việt nửa tiếng Anh rất là ám ớ):

--Dear "oan hồn", I am just a college student coming here to study. I mean no harm. If I offended you, please "tha" for me. I will "cúng" you if you let me alone .

Vừa khấn xong thì tôi nghe tiếng thằng Dũng, thằng Fred, thằng Joe đập cửa và réo tên tôi ầm ĩ . Khi tụi nó  
<http://tieulun.hopto.org> - Trang 1

bắt đầu vắng tục, "shit" này "shit" nọ, chửi rủa tôi om sòm thì chân tay tôi cũng bắt đầu cựa quậy được . Tôi bò ra mở cửa, mặt mày tái mét. Tôi không dám kể cho tụi nó nghe, biết rằng tụi nó sẽ cười mình thúỉ đầu, cho tôi là cái thằng ầm ớ hội tề, mê tín dị đoan, ba phải . Đèn đuốc sáng choang, thư viện đầy người ma nào dám hiện ra ?

Thi cử xong xuôi, tôi về nhà ăn Giáng Sinh với gia đình, quên phứt đi lời khẩn xin tha mạng trong thư viện. Tôi kể chuyện này cho Má tôi nghe, bà cho rằng khi quá mệt mỏi thì con người hay nằm mơ thấy vớ vẩn, không đáng quan tâm chuyện tào lao.

Tôi trở lại trường sớm một tuần chuẩn bị cho khoá học mùa xuân . Ở trong nội trú vắng tanh, buồn hiu hắt nên tôi tranh thủ thời gian này, làm việc hết ga trong thư viện kiếm thêm tiền .

--Bốn thằng xếp sách chưa trở lại cả tuần rồi, sách tồn đọng nhiều quá . Tối nay mày làm trên lầu cho tới closing time để giải quyết tình trạng ứ đọng sách được không ?

Tôi vui vẻ nhận lời bà xếp. Tối hôm đó, vừa đẩy xe vừa huýt sáo vang trời, tôi hăng say làm việc. Trong những dịp lễ, khi mà sinh viên về thăm nhà thì thư viện thường ít người. Đêm ấy, thì quả thật là "vắng tanh như chùa Bà Đanh". Tôi vẫn không có cảm giác gì khác lạ là ráng làm cho xong việc cho đến khi tôi lên tầng lầu thứ 7. Phòng học, phòng họp im lìm. Không có lấy một bóng người giữa các dãy kệ sách trùng trùng điệp điệp. Đứng trước kệ sách có mã số văn V, bỗng dưng tôi thấy rờn rợn. Nhìn quanh không ai, tôi yên tâm định nhét sách lên kệ thì bỗng thấy thấp thoáng có bóng người . Rồi một bàn tay thò sang, xô nguyên hàng sách từ phía sau. Sách theo nhau đổ xuống đất hàng loạt rào rào liên tiếp. Tôi hoảng hốt nhảy sang một bên tránh né . Qua khoảng hổng của kệ sách, một người con gái tóc vàng, mặc quần jeans, áo sweatshirt màu tím hoa cà, nhìn tôi một cái nhìn lạnh lẽo. Trong khoảnh khắc nàng biến mất . Tôi thấy lạnh người, nổi da gà . Tôi bỏ chạy không kịp trở xuống lobby và cáo bệnh đi về nội trú một mạch .

Hôm sau, khi nghe tôi cộc cằn từ chối với bà xếp, không chịu làm việc một mình trên tầng lầu 7, ông già bảo vệ nhìn tôi khó hiểu . Một hồi sau trở lại, trông cái bản mặt tôi quạu quọ nhăn nhó, ông cười cười hỏi:

--Mày bị ma nhát trên tầng lầu 7 hả ?

Tôi ấp úng không biết trả lời ra sao . Ông già vỗ vai tôi đầm độp, ông móc trong túi đưa cho tôi bản copy trang đầu tiên trên tờ nhật báo của trường, tháng 12 năm 1966.

Ngày xưa thư viện mở cửa 24/24 trong những dịp thi cử, vì thư viện là chỗ lý tưởng cho sinh viên học bài thi . Trên báo đăng hình người con gái tôi gặp đêm qua, Veloria Martin, nàng vào thư viện học thi, ngủ quên trong một căn phòng học trên tầng thứ 7, bị giết chết giữa đêm khuya . Cắt cổ . Thủ phạm vẫn không tìm ra . Vì chết oan nên suốt 17 năm qua linh hồn nàng vẫn vương vấn cái thư viện cho đến nào khi sự thật được đem ra ánh sáng ?

Đêm hôm sau, tôi năn nỉ ông già bảo vệ đừng tóm cổ tôi vì cái tội đốt nhang trong thư viện. Tôi lén lút mang theo hoa quả, trái cây lên cúng nàng trong căn phòng họp trên tầng lầu thứ 7, nơi mà lần đầu tiên nàng đã "nhát" tôi . Tôi thấp nhang, lầm rầm xin lỗi tôi đã lỡ quên lời hứa và cầu nguyện cho linh hồn nàng được siêu thoát .

Tàn nhang là ba con số không tròn trĩnh, perfect tôi chưa từng thấy bao giờ . Tôi cũng không hiểu ý nghĩa của nó . Từ đó, tôi không bao giờ dám một mình bò lên tầng lầu thứ 7 của thư viện . Lũ bạn tôi không hiểu tại sao ...

Khi khoá học mùa xuân bắt đầu, tôi già từ thư viện và chuồn qua bên UC làm nghề rửa chén trong cafeteria.

Cực nhọc thật, nhưng tôi hí hửng vì mình luôn được ăn ngon, ăn đầy bụng và an tâm vì chả bao giờ có dịp gặp ma. Nhưng khổ nỗi hàng ngày tôi đụng mặt với quỉ. Một thứ "quỉ" đáng gờm hơn: cái đám sinh viên đồng nghiệp rửa chén quanh tôi, phá phách nghịch ngợm dần trời . Tụi nó chẳng là một đám quỉ sống thì là cái gì bây giờ ?